

szükséges annak megteremtése. Mik a kellékei, az is kivilágljik itt-ott fejtegetéseimből.

A magyar földművelő népben hatalmas erő és hihetetlen értékek vannak. Bizonyítja ezt egyebekben népköltészetünk, a nép iparművészeti érteke, de meg az is, hogy legkiválóbb íróink, művészeink, egyházi és államférfiaink kutyanyomó többsége egyenes ágon ebből az őserőből sarjadt ki. A magyar állam fennmaradásának a falvakban van a legszilárdabb alapja. Ezt csak rosszakarattal lehet letagadni. Erdősi és szellemi újjászületésünkhöz új erőt ebből a forrásból kell merítenünk. A magyar irodalompolitikának ehhez kell igazodnia. Ha Arannyal, meg Petőfivel és a többiekkel volt egy irodalmi korszakunk, melyet népiesnek és nemzetiinek nevezhettünk el, akkor jönnie kell egy másiknak is, amelyre hirtelen azt mondanám, hogy népiesebbnek, nemzetibbnek legyen hívható amannál. Megjegyzem, a népiesség alatt nem arra gondolok, hogy az írók tájszólásokban vagy parlagi stílusban írjanak, sem hogy kizárólag a parasztág életéből vegyék tárgyaikat, hanem gazdagítsák nyelvüket, stílusukat a nép nyelvében élő, tősgyökeres magyar szavakkal, kifejezésekkel, mondatszerkezetekkel az irodalomban immár otthonossá vált és a magyar lélektől idegen pesti kávéházi stílus rovására.

A falvak kulturális fejlődésével lényegesen többet kell törődnünk, mint tettük a múltban. Klasszikusainkat vigyük közel a néphez és viszont íróinknak a néppel való, lehetőleg közvetlen érintkezése hozzon erőt, tiszta, egészséges levegőt ebbe a beteg irodalomba. A néppel való közvetített érintkezés is lehetséges Pázmánynak és a többi, valóban magyar nyelvű és szellemű írónak írásain keresztül.

Persze, ehhez is pénz kell. Nos, hatalmuk tetőpontján a tulajdonok megmutatták, hogy mit kell nekünk is tennünk. Kimondom, de azután ne rettenjünk meg, ha odaát kiabálni fognak majd a valóráváltásakor: az állam támogassa anyagilag keresztény sajtó és kiadó vállalatainkat, hogy azok ne botorkáljanak legyeknek kénytelenek, hanem céltudatos munkára képesek. Egyidejűleg függetleníteni kell minden ilyen intézményünket a pártpolitikától, hogy személyeken és muló elveken felülemelkedve, a nemzet egyetemes érdekeit szolgálhassák. Mert hogy a nemzet kárára is működhetnek, a történelem után nem lehet kétséges. A magyar írókat és tudósokat egy-egy nagy táborba szólítsuk össze, hogy az állandó érintkezés folytán kialakulhasson az az egységes és tervszerű eljárás mód, mely napisajtónkat és könyvkiadásunkat irányítani hivatott lesz. Meg vagyok győződve arról, hogy például Petőfi nagy példányszámu kiadása — százezrekre gondolok — még a mai drága előállítás költségek mellett is, rendkívül olcsó árszabást tenne lehetővé s így jó üzlet is volna egyuttal mind erkölcsei, mind anyagi szempontból.

Mese az, hogy a magyar parasztságban nincs hajlandóság a művelődésre! Nézzünk szét Erdősokonyán (Nagyatádi Szabó István falujában): gombamódra találhatjuk ott a látogatott önképzőköröket. Csak azt a hangot kell eltalálnunk, amellyel közelíteni lehet a paraszthoz!

Legalább a nemzeti szellem élesztése céljából fontosabb művek kiadási jogát szabadítsuk fel fajunk ellenségének hatalma alól. Nemzeti szempontból nagyon hálás feladat volna közülük soknak a „gyári” előállítás.

Végül, nem volna lehetséges egy hetenkint, újságpapiroson megjelenő, komoly, irodalmi és művészeti kritikái lapnak megjelentetését? Abban azonban

rövid, de annál nyiltabb, becsületesebb és sokoldalubb bírálatot szeretnénk látni az irodalom és a művészet minden jelenségéről. Nem ugynevezett szakfejtetések! Hiszem, hogy a közönség is hamar megkedvelné és olesósága, valamint megbízhatósága elősegítené a magyar olvasók kritikai közvéleményének kialakulását és nemesedését.

A kormány hatalmában van a kezdet. Tegye meg az első lépést! Hiszem, hogy kulturális és erkölcsi felvirágzás lesz a következménye, ami irreducibilis szempontból is kiválóan fontos. Hadd lehessen meg a hitünk Széchenyi mondásában és ne kelljen fejünket csüggedten lehajtanunk, mondván: Magyarország volt — Zsidóország lesz! Fodor Gyula.

ŐSZI GYÓNÁS.

*Bocsássatok meg, akiket szerettem,
bocsáss meg Te is, akit szeretek,
de már nekem az Ősz a Messiásom
s talán már nem is komédiázom,
illatot mikor már nem találok
menekülő, halódó sok kis jégvirágon.*

*Tavaszos kedvem is valaki megbocsássa
és ne átkozzon meg senki érte,
ha elhalkul a csókom néha,
mint viharsírdyok fáradt libbenése.
Csatlósa voltam én sok szűz tavasznak,
de már ne fájjon senkinek, hogy beleszötte
valaki szent — valaki drága
a lelkemet az Ősz arany-zománcos cimerébe.*

*Tudom, hogy sokszor veszteglőn bolyongtam
álom-vizeken sok dacos kalózkodáson —
de lesz-e most, ki mindent elfelejtsen?
Lesz-e most, ki mindent megbocsásson?
Azt is, hogy arcomról a könnyet mind letéptem
s halál-azúros őszi színekért od'adtam,
mikor az élet ütközői közt bolond-merészen
görnyedt vágyaktól vonaglott az ajkam.*

*S ha majd — tudom — keres s nem tudja merre
s Tavasz-parton hiába vár a régi jelre,
valaki szent — valaki drága
nagyon ne sirjon — ugyis hiába —
Csak mégegyszer mindent megbocsásson.
Azt is, hogy lelkét elvittem az Őszbe.
És keressen néha
ködös, pirosló, őszi naplementén
szomorú, alvó halott temetőkhé
és higgye, várja, hogy megtalálja,
amint én hiszem, ahogyan én várom.*

*Bocsássatok meg, akiket szerettem,
bocsáss meg Te is, akit szeretek —
de már nekem az Ősz a Messiásom
s talán már nem is komédiázom.*

Barbasits Lajos.

Egyetemi hallgatók figyelmébe!

HEIMANTAL borbély- és fodrászüzlete

Takaréktár-utca. Figyelmes és pontos kiszolgálás.